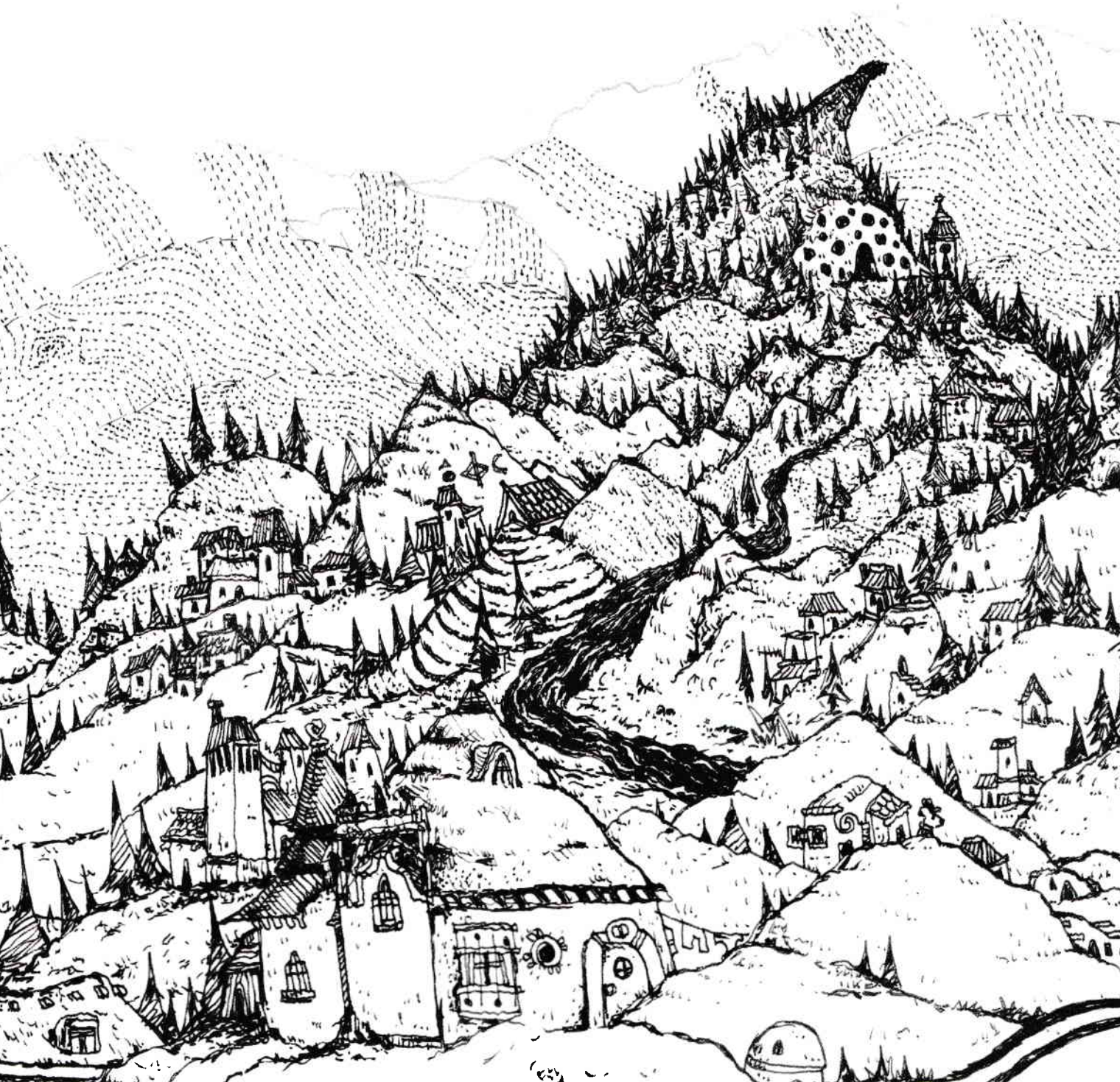

La marginea unei păduri, la poalele Munților Crestați,
 trăiau doi șoricei de câmp, Amélie Ronțăilă și
 Pierre Mustăcilă.

Cei doi erau cofetari pasionați. Toate zilele, uneori și nopțile, și le petreceau printre castroanele pline de creme și aluaturi, printre cratițe și oale aburinde. Pierre și Amélie și-ar fi dorit ca toate celelalte animale să guste măcar o dată din bunătățile făcute de ei. Dar cum să asculte ursul sau lupul vocea unor bieți șoricei? Cum să se aplece ei de la înălțimea lor de animale puternice și respectate și să guste zaharicalele unor cofetari care de-abia se zăreau dintre ierburi?

— Nu mai are niciun rost, spunea Pierre supărat, aruncând cutiile cu prăjituri cât colo, nu vor să ne asculte și basta! Nici măcar nu vor să încerce dulciurile noastre. Degeaba gătim atâtea bunătăți, că ei tot la tarabele animalelor mari și puternice se duc. Mai bine renunțăm și basta!

— Da, ai dreptate, spunea și Amélie îmbufnată. Mai bine stăm în cuibul nostru și să ne vedem de treabă.

